

FORMA MINORUM

Mottó: „ Amint Jézus Anyja a mennyben testében és lelkében már megdicsőülten mintaképe és kezdete annak az Egyháznak, melynek az eljövendő világkorszakban kell teljessé válnia, ugyanúgy ezen a földön mindaddig, amíg el nem jön az Úr napja, a biztos remény és vigasztalás jeleként ragyog Isten zarándok népe számára. ”

(II.Vat.Zsinat: Lumen Gentium dogm. konst. 68)

Ferenc pápa:

MÁRIA A REMÉNYSÉG JELE

AZ

EMBERISÉG SZÁMÁRA

Anyánk e csodálatos ikonjának fényében összpontosíthatunk három kulcsszóra, amelyeket a bibliai olvasmányokban éppen hallhattunk: küzdelem, feltámadás, remény.

A Jelenések könyvéből vett szakasz az asszony és a sárkány közötti harc látomását írja le. Az asszony alakja, amely az egyházat jelképezi, egyrészt dicsőséges, győzedelmes, másrészt még vajúdik. Ilyen valójában az egyház: az Égben már Ura dicsőségével egyesül, azonban a történelemben szüntelenül megpróbáltatásokat és kihívásokat él meg, amely az Isten és az örökös ellenség, a gonosz közötti konfliktussal jár. Ebben a küzdelemben, amellyel Jézus tanítványainak kell szembenézniük, Mária nem hagyja őket magukra: Krisztus és az Egyház Anyja mindig velünk van.

Mária is bizonyos értelemben osztozik ebben a kettős állapotban. Ő természetesen egyszer és mindenkorra belépett az Ég dicsőségébe. De ez nem jelenti azt, hogy távol van, hogy elszakadt tőlünk. Éppen ellenkezőleg: Mária elkísér bennünket, velünk együtt küzd, támogatja a keresztényeket a gonosz erői ellen folytatott harcban. A Máriával való imádkozás, különösen a rózsafüzér, rendelkezik ezzel az „agonisztikus”, vagyis küzdő, harcoló dimenzióval is.

84.

2014. augusztus

Ferenc pápa: Mária a reménység jele az emberiség számára

Horváth I. Sándor:
Sándor:
Elindulni a hit útján

Szent István király
imája

Bosák Nándor:
A Szentlélek elleni bűnök

Komáromi János és
Komáromi Mária:
Az én hazám

Kovács Ágnes:
Téged is szeret az Isten

Porciunkula

Szabó Ferenc:
Testben való létünk:
test azüdvösség
sarkpontja

Komáromi János:
Ennél szebbet.....

Szent Lajos király
élete

Olyan ima, amely támogat a gonosz és bűntársai elleni harcban. A pápa megkérdezte a híveket: És ti, imádkozzátok-e mindennap a rózsafüzért? Biztos? - majd rátért a második olvasmányra, amely a feltámadásról szól (1Kor 15-20,26).

Pál apostol a Korinthusiakhoz írt első levelében azt hangsúlyozza, hogy kereszténynek lenni annyit jelent: hiszünk abban, hogy Krisztus valóban feltámadt a halottak közül. Egész hitünk ezen az alapvető igazságon nyugszik, amely nem egy eszmény, hanem egy valós esemény.

Mária mennybevétele – testével és lelkével együtt – Krisztus feltámadásába van írva. Az Anya emberségét a Fiú vonzotta magához a halálán átvezető úton. Jézus egyszer és mindenkorra belépett az örök életbe emberségével együtt, amelyet Máriától kapott. Így az Anya, aki hűségesen kísérte Fiát egész életén át szívével, Vele együtt belépett az örök életbe, amit Mennynek, Paradicsomnak, az Atya Házának nevezünk. Mária is megismerte a kereszt vértanúságát: szíve, lelke vértanúságát.

Mária szívében szenvedett, miközben Jézus a kereszten szenvedett. A Fiú kínszenvedését a végsőkig átélte lelkében. Teljesen csatlakozott Fiához a halálban, ezért kapta meg a feltámadás ajándékát. Krisztus a feltámadottak zsengeje, míg Mária a megváltottak zsengeje, az első azok közül, akik Krisztuséi. Mária a mi Anyánk, de mondhatjuk, hogy képviselőnk, nővérünk, első nővérünk, az első a megváltottak közül, aki a Mennyországba jutott.

Végül a pápa az evangéliumi szakasz alapján (Lk 1,39-56) a reménység szó jelentését elemezte. A reménység annak az erénye, aki, miután megtapasztalta a konfliktust, az élet és a halál, a jó és a rossz közötti mindennapi küzdelmet, hisz Krisztus feltámadásában, a Szeretet győzelmében. Hallottuk Mária énekét a Magnificatot: ez a remény himnusza, a történelemben zarándok Isten népe éneke. Sok ismert és ismeretlen szent éneke, akik azonban mind jól ismertek Isten számára: anyukák, apukák, katekéták, misszionáriusok, papok, szerzetesnők, fiatalok, gyermekek, nagypapák és nagymamák: ők szembenéztek az élet küzdelmével, szívükben hordozták a kicsinyek és az alázatosak reménységét.

Mária mondja: „*Magasztalja lelkem az Urat*” - ma is ezt énekli az egyház a világ minden részén. Ez a himnusz különösen intenzív ott, ahol Krisztus Teste ma kínszenvedését éli. Ahol jelen van a kereszt, ott számunkra, keresztények számára jelen van mindig a remény is. Ha nincs reménységünk, nem vagyunk keresztények. Ezért szeretem ismételni: ne hagyjátok, hogy ellopják a reménységeteket. Ne lopják el tőlünk a reményt, mert ez az erő Isten kegyelme, ajándéka, amelynek révén előre haladhatunk az égre tekintve. Mária mindig ott van, közel áll ezekhez a közösségekhez, testvéreinkhez, velük együtt halad, szenved és énekli a remény Magnificat énekét.

Kedves testvérek, mi is teljes szívünkkel csatlakozzunk a türelem és a győzelem, a küzdelem és az öröm énekéhez, amely egyesíti a győzelmes egyházat a zarándok egyházzal, vagyis velünk. Egyesíti a földet az éggel, egyesíti történelmünket az örökkévalósággal, amely felé haladunk.

Vatikáni Rádió/Magyar Kurír

Elindulni a hit útján

Szent István király ünnepén a szentmise evangéliumában szikláról, homokról és szélviharról olvasunk. Házat csak kemény, szilárd, biztos alapra, országot csak becsületes, megbízható, dolgos emberekre lehet építeni.

Viharokat, árvizeket és más természeti katasztrófákat, valamint válságokat kiálló és a csapások után felegyenesedő nemzetet csak becsületes, megbízható, munkaszerető emberekre lehet alapozni.

A felsorolt emberi tulajdonságokat hit nélkül, Istenbe vetett hit nélkül aligha lehet megélni. Hit nélkül az ember becstelenné válik. Hit nélkül megbízhatatlan lesz, aki semmiért nem vállal felelősséget. Hit nélkül tétlenné, lustává válik, aki legfeljebb saját megélhetéséről gondoskodik, de mit sem törődik azzal, hogy munkájával másokat segíthetne. Hit nélkül csak a jelennek lehet élni, de jövőt nem lehet építeni.

Szent István király 1000 évvel ezelőtt a hit útján indította el a magyar nemzetet. Egy olyan úton, amelyen a becsületesen végzett munka, a felelősségvállalás, mások szolgálata, az előrelátás számítanak mérföldköveknek. Egy olyan úton, amelyen a krisztusi tanítás senki számára nem marad elmélet, hanem gondolkozásmódunkat és mindennapi cselekvésünket meghatározó erővé válik. Egy olyan úton, amelyen az Istenbe vetett hit ösztönöz minket arra, hogy levessük az önzés köntösét, és a szeretet új ruhájába öltözzünk. Egy olyan úton, amelyen egymást erősítjük a hitben és segítjük a továbbhaladásban.

A krisztusi igazságot, az evangéliumi értékrendet nem lehet a templomok falai közé szorítani, bár erre a történelem során már számos próbálkozás történt. A keresztény ember számára a hitélet nem korlátozódik a vasárnapi szentmisén való részvételre, hanem a hívő arra törekszik, hogy a Krisztustól tanultakat a mindennapi élet során megvalósítsa. Ennek köszönhetően a krisztusi értékrend a társadalom, a kultúra, a gazdaság, a közösségi és a családi élet, az oktatás és a nevelés területén egyaránt érvényesül. A hívő ember cselekedetei hiteles választ, megoldást jelentenek a különböző élethelyzetekben. A kereszténység és a krisztusi értékrend évszázadokon keresztül meghatározta a világ, Európa és Magyarország életét. Lehet, hogy egyesek heves tiltakozása miatt erről nem teszünk említést meghatározónak számító és alapértékek rögzítését célzó okmányokban, de ennek tudata él a hívő emberekben és a nem hívőknek is érdemes elismerniük.

A hit és a hit szerinti élet az a szilárd alap, amire országunk jövőjét építhetjük. Látnunk kell, hogy a hívők helyzetét nehezíti egy olyan társadalom, amelyben a hitetlenség számít magától értetődőnek, a hit pedig igazolásra, védelemre szorul. Az Egyház és a hívő emberek elleni méltatlan támadások ennek jelei. A hívőknek sok esetben meg kell küzdeniük azokért a jogokért, amelyek elméletileg minden embert megilletnek. Még ha akadnak is olyanok, akik kétségbe vonják, Magyarország hívő emberek hazája, akik számára Szent István király és a többi magyar szent hite követendő példa. Ne csak a földi ország építésén fáradozzunk, hanem Isten országát is építsük, amelynek sziklaalapja a hit.

Urunk, Jézus Krisztus! A te tanításod útján, a hit útján, a keresztény igazság útján indult el Szent István királynak köszönhetően magyar népünk ezer esztendővel ezelőtt, s az ő közbenjárása segítette népünket az évszázadok viharában. Bölcs emberként most mi is erre az igazságra, mint sziklára építjük országunkat és egyéni életünket.

Segíts minket személyes feladatként felismerni a nemzet felemelkedéséhez szükséges jót, és adj nekünk bátorságot és erőt, hogy meg tudjuk ezt valósítani a te dicsőségedre! Hiszek, Uram, erősítsd bennünk a hitet!

Horváth István Sándor

SZENT ISTVÁN KIRÁLY IMÁJA

A mélységből kiáltok Hozzád, hallgass meg Uram!
Taníts meg, hogy kell könnyezni a meg nem érdemelt örömben,
s hogyan kell örülni a megérdemelt könnyben.

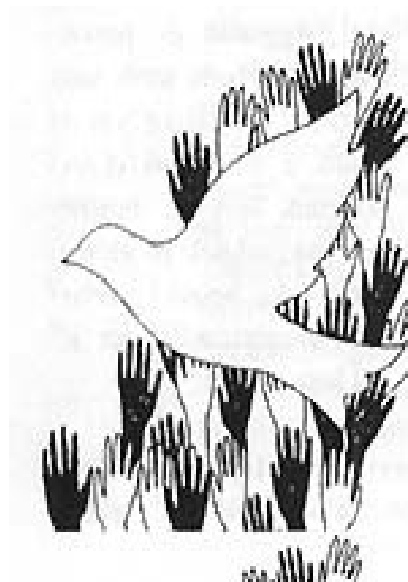
Adj erőt, hogy kevélységem csillogását elhomályosítsam,
s az alázatosság színtelenségét okosan csillogtassam.
Taníts meg, hogyan kell a gyengékhez lehajolni,
s hogyan kell féktelen erővel egyenesen állni.
Adj erőt, hogy fölényesen legyőzzem a testet,
s alázatosan megadjam magam a léleknek.

Taníts szelíd szóra, ha bántások érnek,
s hideg mosolyra, ha jogtalan dicsérnek.
Adj erőt napközben, hogy el ne fáradjak,
s fáradtságot este, hogy rögtön elaludjak.

Taníts meg lendülni, ha Rád találtam,
s hirtelen megállni, ha utat hibáztam.
Ne add meg mindig, amit nagyon kérek.
Taníts bátor lenni, mikor nagyon félek.

Engedd a világot megvetve szeretni,
csak magadat ne hagyd soha elfeledni.
Ez a kívánságom, ez maradjon végleg, de ha
másként szólnék, nagyon szépen kérek.

Ne neheztelj reám, ne fordítsd el orcád,
hiszen a mélységből kiáltok fel Hozzád.
Amen.

A SZENTLÉLEK ELLENI BŰNÖK

Mk 3,28-30 „Bizony mondom nektek, hogy minden bűn és minden káromló szó, amit csak kiejtenek az emberek fiai a szájukon, bocsánatot nyer. De aki a Szentlelket káromolja, nem nyer bocsánatot mindörökké, bűne örökre megmarad.”

Hogyan van ez? Isten szeretete mégsem tudja minden bűnéből megszabadítani az embert? Van olyan bűn, amivel szemben az Isten is tehetetlen? A Szentlélek elleni bűnök esetében – így nevezzük azt a lelki állapotot, amiről Jézus beszél – nem az Istennel van a baj, hanem az emberrel, aki nem hagyja magát megszabadítani, aki nem tudja elengedni a bűnét.

Ki vétkezik a Szentlélek ellen?

Amikor bűnt követ el valaki, nemcsak az Istent bántjuk meg, hanem saját lelkén is sebet ejt, és ugyanígy sebet ejt annak a lelkén is, akit bűnével megbánt. A lelkünk egy részébe belefészkel magát a rossz. Ez nem maga a rossz cselekedet, hanem az, ami mögötte van: az önző érzés, büszkeség, bosszúvágy, a harag vagy keserűség, amit érzünk Istennel, embertársunkkal vagy saját magunkkal szemben. Minden bűnből marad valami fertőző góc a lelkünkben, ami újabb bűnnek lehet a forrása, ha nem vigyázunk. Jézus mondta: „...*belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, erkölcstelenség, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, család, kicsapongás, irigység, káromlás, kevélység, léhaság. Ez a sok rossz mind belülről származik, és tisztátalanná teszi az embert*” (Mk 7,21-23)

Állítólag az őserdőben a bennszülöttek úgy fogdossák a majmokat, hogy csapdát állítanak nekik. Ez pedig abból áll, hogy egy szűk szájú edénybe magvakat vagy gyümölcsöket tesznek, az edényt pedig egy fához erősítik. A majom megőrül a zsákmánynak, és természetesen, igyekszik azt megszerezni. Arra is rájön, hogy a szűk nyíláson bedugva a mancsát, megragadhatja a gyümölcsöt. Meg is teszi, de a teli markát már nem tudja kihúzni. Addig viszont már nem terjed a bölcsessége, hogy csak a zsákmányt kellene elengednie és ismét szabad lenne, menthetné az életét. Amit egyszer megragadott, már nem tudja elengedni. Így marad a rabságban.

Hol van a megoldás kulcsa?

Kinek is ártanak, az ún. Szentlélek elleni bűnök? Egyértelműen saját magunknak. Ha attól a rossz érzéstől, ami a bűnt előidézte, vagy amit a bűn okozott, nem akarunk, vagy nem tudunk szabadulni, **megkeményedik** az ember szíve, és nem marad benne hely a Szentlélek számára. Ez a bűnös ember tragédiája. Az ő kezében van a megoldás kulcsa. Ha görcsösen ragaszkodik hozzá, a bűn szorításában marad, ha elengedi, és magát a Szentlélek irányítására bizza, megszabadul. Hogy ezt a keménységet áttörjük, **őszinte alázatra** van szükség, a bocsánatkérés és a megbocsátás képességére. Nekem kell „*elengednem*” a bűnömet.

Mit engedünk el, amikor bocsánatot kérünk?

Azt a büszkeséget, önfejűséget, hogy igazam van, hogy amit tettem vagy mondtam, az nekem jó. Aki bocsánatot kér, az elismeri, hogy nem neki volt igaza, megbánja, amit tett, és magát Isten szeretetére bizza. Tudom, hogy rosszat tettem kérlek, gyógyíts meg engem. Csak az kaphat bocsánatot, aki maga is meg tud bocsátani annak, aki őt bántotta meg. Elengedi a lelkéből a bosszúvágyat, a haragot, a „nem felejték” megkeményedését. Aki megbocsát a másiknak, az a Szentléleknek ad helyet, aki maga a szeretet. Csak a szeretet tud gyógyítani.

A Miatyánk utolsó mondatával napról napra ezt kérjük:

„Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek... Szabadíts meg a gonosztól. Ha ezt nemcsak mondjuk, hanem így is érezzük, akkor még a „*Szentlélek elleni bűnből*” is meggyógyulhatunk.

(Bosák Nándor debreceni-nyíregyházi püspök írása megjelent az „Örömhír” egyházmegyei lapjában)

AZ ÉN HAZÁM

Vannak olyan fogalmaink, amiket ugyan használunk a mindennapjainkban, de egyre gyakrabban szembesülünk azzal, hogy nehézséget jelentene pontos meghatározásuk. Egyik ilyen fogalmunk – ha fáj, ha nem – a haza.

Nekem, akinek a tér „szerkezetének” kutatása nagyban meghatározza életemet, hiszen a képzőművész életét a téren keresztül megjelenő szépség titka jellemzi, a haza azt jelenti ahol a helyemen vagyok a világban. Természetesen ez szorosan összefügg azzal a hellyel, ami az anyám szíve alatt létem kapuját jelenti. Ezért az anyaölből való helyemen – lét valamelyest hasonlít a hazámban való helyemen-léthez. Mint minden bizonyosan érzékelhető a haza fogalma ezért számomra szorosan kapcsolódik a teremtő Isten titkához is. Olyannyira, hogy a teremtő Isten nélkül, aki nem csak lételemet, hanem annak közvetlen környezetét is adja, nem tudok a helyemre kerülni.

Talán ebből érzékelhető, hogy számomra a hazám a mennyország előképe. Boldogságomnak tere, ami sokkal inkább az éppen meglévő adottságok közötti állapot. Ezért én úgy gondolom, hogy aki az örök hazát – az Istennel való örök életet nem ismeri, vagy nem tudja elfogadni az itt az ideiglenes – időleges hazájában is hazátlan. Ez a fajta hazátlanság viszont a boldogság hiányából adódik.

Kérjük tehát Istent, hogy mindenkinek adja meg a boldogság érzetét, hogy hazájában is otthon lehessen és együtt munkálkodva honfitársaival készüljenek az örök hazába az Isten színelátásának boldogságára.

Komáromi János ofs.

Mit jelent nekem a hazám?

Elsősorban a Szót, az Igét, a nyelvet, amiről Heidegger azt mondta: a lét háza, Kazinczy, hogy „nyelvében él a nemzet”, Remenyik pedig: „a nyelv ma néktek végső menedéktek...”

Mit jelent nekem a hazám?

A jellegzetes zenét és táncot, a pentaton hangsort, az egészen sajátos népdalainkat, melyekből – magyarosított nevű –, kémikus Édesapám kb. 600-at tudott, s úgy hívta „apatej” amivel minket táplálni akart.

Mit jelent nekem a hazám?

Édesanyámat, akitől az anyanyelv művelését tanultam, s azt az értelmiségi létet, amit diploma nem adhat, mert életforma és lélekforma, a nemzet és az Ige, az Írás szeretete, a választékos kifejezéseké, azok élvező ízléséé.

Mit jelent nekem a hazám?

Azt a belvárosi 5 éves óvodás kisfiút, akit valaha csoportjával a Margitszigetre vittem. S mikor meglátta a hatalmas zöld pázsitot az ezernyi sárgán virágzó pitypanggal – kicsit megszorítva a kezemet azt mondta: „Mária néni, ez olyan gyönyörű, mintha a szívemből nőtt volna ki!”

Mit jelent nekem a hazám?

Az Erzsébet Kilátót, Buda és a Mátra hegyeit, az Őrség lankáit és a Hargitát, amit Európa sok szép vidékének megismerése után – nem is oly rég – láthattam először.

Mit jelent nekem a hazám?

Igen, Erdélyt: a Gyergyó-medencét, Brassót, Wass Albert hegyeit, Csíksomlyót és vidékét, ahol ismernek és hazavárnak engem is, a Budapesten születettet. Ahol beszélni tanulok 54 évesen is.

Mit jelent nekem a hazám?

Ez a „lángoktól ölelt kis ország”? Mondhatnám, lángoló kis ország? Aminek kifosztásán, elpusztításán gonosz idegenszívűek dolgoznak fél évezrede sikertelenül?!

Mit jelent nekem a hazám?

A családomat, az otthon. „S ha néha lábamhoz térdepel egy-egy bokor, nevét is virágát is tudom, tudom, hogy merre mennek, s kik mennek az úton, s tudom, hogy mit jelenthet egy nyári alkonyom, a házfalokról csorgó, vöröslő fájdalom...” (Radnóti)

Komáromi Mária ofs.

(elhangzott a Kossuth rádióban Bp. 2006. május 19-én)

TÉGED IS SZERET AZ ISTEN

P. Eloi Leclerc OFM „Egy szegény ember bölcsessége” c. könyve (Barsi Balázs OFM fordításában) Szent Ferenc életével foglalkozik. Szent Ferenc élete nagyon sok író megihletett, életéhez sok legenda fűződik, azonban ez a könyv nem támaszkodik csupán történelmi tényekre a Szent életét illetően, hanem magát az embert próbálja

bemutatni bizonyos lélektani elemzéssel. Szent Ferenc, aki a legendákból egyfajta „fura figurának „ tűnik, itt „lealacsonyodik” hús-vér emberré.

A történet nem követi végig az „aranyban” turkáló Ferenc ifjúságát a megtérésig – a könyvben ő már mint rendalapító áll előttünk. Rendjének nem kevesebb, mint 6000 tagja van, és már megtörtént benne a pártokra való szakadás (Illés testvér önkényeskedése). Rendje válságos időszakát éli. Szentünk erdei magányba vonul békességet és a problémákra megoldást keresve. Itt lehetünk szemtanúi a magánnyal, a kétségbeeséssel küzdő ember, az Istentől távol eső ember megpróbáltatásainak. Szenvedése meghozza gyümölcsét. Húsvétkor teljeseedik be benne a várva várt béke.

Az önmagát marcangoló ember fölismeri: „téves” úton járt. Túlságosan aggódott Rendje jövőéért, miközben Istent kizárta az ügyből. Ezen az éjszakán Ferenc fölismeri az Isten nagyságát és saját tehetetlenségét. E fölismerése által válik tökéletes szegénnyé.

„Elfogadta a kudarcot...Nem maradt más, csak ez a mérhetetlen valóság – Isten él. Egyedül ez a fontos. Egész lénye meghajolt e valóság előtt. Imádta az Egyetlent. Ebben a föltétel nélküli önátadásban halt meg. Ebben a végső szegénységben, ebben a végső önátadásban. És Isten dicsősége birtokba vette őt mindörökre.”

A lelki küzdelemből győztesen kikerülő Ferenc tudja: ezért a békéért nemcsak egyszer, hanem tízszer, hanem hússzor, százszor is meg kell küzdenie, de most már nem küszködve, hanem Isten imádvá. „A hitnek is megvannak a maga mélységes és döntő válságai. Ez elkerülhetetlen” - vallja Ferenc, „...Isten nem valamit vár az embertől, hanem őt magát akarja. Az ember nem üdvözülni cselekedetei által, bármilyen jók is legyenek azok. Saját magának kell Isten művévé válnia. Képlékenyebbnek és alázatosabbnak kell lennie Teremtője kezében, mint az agyagnak a fazekas kezében...

Csak a szorongatottságnak ebben az állapotában és szegénységének elismerésében nyithat az ember egy korlátlan hitelszámlát Istennek, rábízva teljesen a kezdeményezést, létét és üdvösségét illetően” - ezekkel a szavakkal oktatja Ferenc a rendtársait.

A Rendben jelentkező belső viszályok egyes tagok számára már-már elviselhetetlenné válnak. Közeledik a pünkösdi káptalan, amelyen a rendtagok összegyűlnek. Titokban azt remélik, hogy Ferenc erőszakos módon kezébe veszi majd a Rend kormányzását. Ő azonban, mint annak idején Krisztus is, a „másik” utat választja.

„Azt hiszed, hogy az alázatosság és az alávetettség gyávaság és passzivitás... az ember legmagasabb rendű cselekedete és érettsége nem abban áll, hogy egy eszményt hajszol, ...hanem hogy alázatosan és örömmel elfogadja azt, ami van, mindent, ami létezik. Így vagy úgy mindig szeretnénk egy könyöknyit hozzátenni természetünkhöz. Amikor Isten országáért akarunk dolgozni, még akkor is sokszor ezt keressük... Az Úr minket arra küldött, hogy hirdessük az Evangéliumot minden teremtménynek... Ez azt jelenti, mintha azt mondanám: Téged is szeret az Isten Jézus Krisztusban. És nemcsak mondanom kell, hanem valóban gondolnom is. És nemcsak gondolnom, hanem úgy is kell tekintenem ezt az előttem álló embert, hogy valami benne már meg van váltva. Hogy van benne valami sokkalta nagyobb és nemesebb, mint gondolná.

És az új öntudatra ébreszti... És ezt te csak úgy teheted meg, ha följánlod neki barátságodat, valóságos, érdekektől mentes, leereszkedés nélküli, bizalomra és igazi értékelésre épített barátságodat.”

Elgondolkodtató üzenet ez számunkra. Remény kelt a hétköznapi gondokkal küszködő emberben - szentjeinknek is meg kellett járniuk a csöppet sem irigylésre méltó útjukat. Szent Ferenc szenvedésében ki-ki fölismerheti saját problémáját, szenvedéséből erőt meríthet és leszögezheti: érdemes kitartani a nehéz órákban, érdemes vállalni az áldozatot a „másik” utat.

Amit azonban a Szent Ferencről írt eddigi könyvekből hiányzik: alig vagy egyáltalán nem ismerjük a költői arcát, Pilinszky egyik interjújában Ferencet tartotta egyedüli keresztényi költőnek.

Kovács Ágnes, (megjelent Agapé 87/XI/5.sz.-ban)

PORCIUNKULA

Mária ünnep, Szűzanyának szentelt templomocska. A hagyomány szerint a Szentföldről hozott kis földre épült, ezért részecske, Porciunkula. A bencés szerzetesek a földjeikre kis kápolnákat építettek, hogy munka közben legyen ahová zsolozsmára összegyűlni. A Porciunkula is ilyen kis templomocska volt *Assisi közelében*, amelyet a szent

különösképpen is megkedvelt. Szívesen tartózkodott és imádkozott itt. A bencésektől meg is kapta ajándéka ezt a kápolnát, amely élete végéig a legkedvesebb hely maradt. Ezzel kapcsolatban ezt olvassuk az életrajzában:

„Ezen a helyen egy kicsiny temploma állott a Boldogságos Szűznek, aki alázatosságával kiérdemelte, hogy szent Fia után feje legyen az összes szenteknek. Itt vette kezdetét a Kisebb Testvérek Rendje és nemes alkotmánya, mint egy szilárd alapra épített ház, itt nőtt nagygyá és terebélyesedett ki. A szent minden másnál jobban szerette ezt a helyet, és a testvéreknek is megparancsolta, hogy különleges szeretettel ragaszkodjanak hozzá; azt akarta, hogy mindig úgy tekintsenek rá, mint alázatosság és fölséges szegénység dolgában a Rend tükrére. Ugyanezért tulajdonjogát másoknak engedte át, s magának és övéinek egyedül a használati jogot tartotta meg.“ 2 Cel 12. fejezet

Az volt a vágya, hogy pápa különleges kegyelmekkel lássa el ezt a templomot. Engedélyt kapott, hogy aug.2-án teljes búcsú nyerhető itt. Ez nagy kiváltságnak számított abban a korban, mert abban az időben csak az nyerhetett búcsút, aki a Szentföldre ment. Mára, a búcsúnyerés lehetőségét az Egyház más templomokra is kiterjesztette. A kis templom bejárata feletti íráson ez áll: „Ez az örök élet kapuja, bejárata”, a búcsúnyerési lehetőség miatt.

Az örök élet bejárata nem más, mint Isten irgalmas bocsánata.

Legfőbb magatartásunk a hit, az isteni irgalomra való ráhagyatkozás kell, hogy legyen.

A bűnbánat, illetve a gyónás visszavezet a kegyelem állapotába, az isteni életbe. De a bűn "nyomai", a kialakult rossz szokások megmaradnak bennünk (lelkünkben, pszichénkben, reflexeinkben); ezért van szükségünk megtisztulásra, vezeklésre, illetve ezért jutnak emberek az ideig tartó büntetésre, a "tisztítótűzbe". A teljes búcsú az "ideig tartó" büntetéstől, vagyis (ha most meghalnánk) a tisztítótűztől szabadít meg minket, illetve a tisztítótűzben szenvedőket a mennybe juttatja.

Nem is olyan könnyű ráhagyatkoznunk Isten irgalmára, hisz el kell fogadnunk, hogy minden hibánk, bűnünk ellenére Istentől szeretett, általa akart személyek vagyunk.

Ugyan olyan nehezen vonjuk le a második következtetést is, hogy mi is irgalommal közelítsünk embertársainkhoz. Nem hiába akarta szent Ferenc, hogy a Porciunkulában mindig a léghőmérséklet testvérek éljenek, amelynek valódiságát személyesen is megtapasztalhattam, amikor néhány alkalommal Assisibe látogattam.

Ezzel kapcsolatban ezt olvassuk: „ Itt minden tekintetben a legszigorúbb fegyelem uralkodott: a hallgatásban és munkavégzésben csakúgy, mint a szerzetesi élet egyéb vonatkozásaiban. (...) Ha valaki mégis beleesett ebbe a hibába, az szigorú büntetésben részesült, és így a maga kárán tanulta meg, hogy a jövőben óvakodjék ilyen hibától. Az ott élő testvérek éjjel-nappal, megszakítás nélkül az isteni dicséret zengedezésével foglalatostkodtak, és az életszentség csodálatos illatát terjesztve angyali életet éltek.“ 2 Cel 12. fejezet

Szent Ferenc köszöntése: Béke és Jóság, jó napot jó emberek.

Akkor lesz jóvá számunkra a világ, ha Isten jósága tapasztalatunkká válik, és mi is így közelítünk embertársainkhoz.

(fvr-theol.u-szeged.hu)

Testben való létünk: „A test az üdvösség sarkpontja”

(2014. július 19. szombat 16:20)

Szabó Ferenc jezsuita a Vatikáni Rádióban futó sorozatában a családdal foglalkozó októberi püspöki szinódusra készülve a személyesség–szerelem–házasság kérdéseit érinti a keresztény antropológia és teológia szemszögéből. A bevezető részt közöljük.

Mielőtt a test és szexualitás – szerelem és házasság mai valóságát keresztény szempontból elemeznénk, és az evangéliumi eszményt bemutatnánk, a helyes realista perszonalista megfontolástól kell elindulnunk. Csak az antropológiai vázlat után következhet az erkölcsi-teológiai irányelvek bemutatása, amelyek központi igazságát most pár mondatban előlegezem. Mert végül a test és szexualitás – szerelem és házasság titkát – szakrális voltát – a megtestesülés misztériuma fényében szemléljük.

Caro: cardo salutis (= a hús/test az üdvösség sarkpontja) – mondta Tertullianus egyházatyja, hangsúlyozva a megtestesülés valóságát. Érvelésükben ez a meggondolás is szerepelt: amit a megtestesült Ige nem vett fel, nincs megváltva. Az emberi test iránti keresztény tisztelet első forrása tehát a megtestesülés misztériuma. De az egyházatyák – Szent Pál nyomán – hivatkoznak még a test feltámadása és az Eucharisztia misztériumára is. Ugyanakkor – és ebben főleg a manicheizmusból megtért Szent Ágoston a felelős! – a testiség–szexualitás és a bűn között olyan kapcsolatot teremtenek, ami az antik (görög-római) filozófusoknál még ismeretlen volt.

Michel Foucault strukturalista filozófus monográfiái a szexualitás történetéről megmutatták, hogy a pogányoknál is szerepet játszott egy bizonyos fegyelem, önuralom, de az élvezet, még a magányos szexuális gyönyör is csak a keresztény éraban lett erkölcsi gond. Foucault formulája szerint: a pogány souci de soi (önmaga gondja) helyét a keresztényeknél elfoglalta a soupçon de soi (önmaga gyanúsítása). Vagyis a szexualitás gyanússá lett.

Itt emlékeztetek arra, hogy XVI. Benedek pápa is hivatkozik Az Isten szeretet kezdetű körlevelében (3. pont) – az Érossz és az Agapé viszonyát elemezve – az új-pogány F. Nietzsche vádjára: „A kereszténység az Érosszal mérget itatott, nem halt ugyan bele, de rosszasággá torzult.” Most majd (Ratzinger) pápát követjük, aki megmutatta, hogy nem a tiltásokból kell kiindulni, amikor a test–szexualitás–szerelem misztériumáról eszmélődünk, hanem a teremtő Isten örök tervéből, örök rendeltetésünk távlatában.

Amikor tehát a szerelemről, házasságról és családról sorozatot kezdünk, legelőször az Isten képmására teremtett emberről, a férfinak és nőnek alkotott, testben élő szellemi lényről, az értelmes és szabad személyről kell eszmélődnünk.

A megtestesülés misztériuma

Az isteni Ige, aki a megtestesüléssel magára vette az emberi állapotot minden korlátozottságával együtt (a bűnt kivéve), példát mutat arra, hogyan szenteljük meg a világot. „Voluit mundum consecrare...”, meg akarta szentelni a világot, olvassuk a régi karácsonyi martirológiumban.

Az a tény, hogy az isteni Ige felvette az emberi testet és közöttünk lakozott, új jelentést adott testben való egzisztenciánknek. Szépen tanítja ezt a II. vatikáni zsinat: „Az ember misztériuma csak a megtestesült Ige misztériumában világosodik meg igazán... „Ő, a láthatatlan Isten képmása” (Kol 1,15), Ő a tökéletes ember, aki visszaadta Ádám leszármazottainak az első bűn óta eltorzult Isten-képmásoknak Istenhez való hasonlóságukat.

Az emberi természet bennünk is roppant méltóságra emelkedett azzal, hogy Krisztus azt magára öltötte anélkül, hogy megsemmisítette volna. Igen, Ő az Isten Fia, valamiképpen minden emberrel egyesült, amikor testté lett. Emberi kézzel dolgozott, emberi értelemmel gondolkozott, emberi akarattal cselekedett, és emberi szívvel szeretett,

Szűz Máriától született, így valóban egy lett közülünk: mindenben hasonló lett hozzánk, a bűnt kivéve” (Gaudium et Spes 22; vö. II. János Pál, Redemptor hominis 13.).

A világ megszentelése

Ma, a szekularizálódás idején anakronisztikusnak hangzik, ha valaki a világ megszenteléséről, vagy a földi valóságok – a test, a szerelem, a játék, a sport, a szórakozás, a szabadidő, a technika, a munka stb. – megszenteléséről beszél. Pedig ez a feladatunk, csak helyesen kell értenünk a megszentelést.

Nem szakralizálásról van szó, ami azt jelentené, hogy a lét és az élet bizonyos területeit kivonjuk a „profán” használatból, hogy Istennek szenteljük. A Zsinat elismerte a világ, a természet és általában az evilági valóságok (tudomány, gazdaság, kultúra) jogos autonómiáját. A „világi” világ követelése jogos, hiszen a Teremtő, amikor létrehozta a világot és a dolgokat, illetve megadta mindennek a saját törvényszerűségét, azt akarta, hogy ezek a valóságok önállóak legyenek.

A transzcendens (= teremtő) okság nem azt jelenti, hogy Isten állandóan belenyúl a világ folyásába, hanem a „felfejlődő” és önmagát állandóan túlszárnyaló világ és benne az ember, Istentől függve (a létben, tehát a létforrásból merítve az állandó teremtés folyamán) önmaga teszi magát önmagává. Teilhard de Chardin tömör kifejezése szerint: „Dieu fait se faire les choses”, Isten „teremtőkké”, cselekvőkké teszi a dolgokat és az embert, nem helyettük cselekszik.

A filozófia (teremtésből folyó) megfontolásait ki kell egészítenünk a krisztusi megváltás (üdvösség) távlatával. Ténylegesen olyan világban élünk, amelyet Isten Krisztusért és a mi megistenülésünkért teremtett: minden Krisztushoz van rendelve, a bűnbeesés után is minden az üdvösség „szférájába” tartozik – rendeltetésénél fogva.

A világ az üdvösség drámájának színtere, s majd követi az embert a test feltámadásakor, a megdicsőülésben, ahogy Szent Pál hirdeti a Római levél 8. és a Korintusi levél 15. fejezetében.

A Gaudium et Spes kezdetű zsinati konstitúció leszögezi: „A keresztények ne gondolják azt, hogy az emberek leleményességéből és erejéből született alkotások szemben állnak Isten hatalmával, vagy azt, hogy az eszes teremtmény mintegy vetélytársa a Teremtőnek. Éppen ellenkezőleg: meggyőződésünk, hogy az emberiség sikere Isten nagyságát mutatja és az ő titokzatos elgondolásainak a gyümölcse. Minél nagyobbra nő azonban az ember hatalma, annál szélesebb körre terjed ki az egyének és közösségek felelőssége. Kitűnik mindebből, hogy a krisztusi üzenet nem vonja el az embereket a világ építésétől, nem teszi őket közönyöseké sorstársaik iránt, éppen ellenkezőleg: még szigorúbban kötelezi őket, hogy a világ javára munkálkodjanak.”

A keresztény ember evilági tevékenységét dialektikus feszültség jellemzi. A hívő tudja, hogy Isten országának uralma csak a világ végén valósul meg teljesen, és az új világ Isten ajándéka, a teremtő Lélek műve lesz. Ugyanakkor azt is tudja, hogy Jézus Krisztussal, a megtestesült Igével, már megkezdődött az Ország, „Isten uralma”: Krisztus feltámadása után Lelkével ebben a világban működik, összegyűjti a kiválasztottakat, tehát az emberek „spiritualizálásával”, az igazság, igazságosság és a szeretet birodalmának kiterjedésével már kibontakozóban van az Ország.

Ennek „helye”, „környezete”, erőtere az Egyház. Ez az „isteni milió”, vagyis az Istennek önmagukat átadó és testvéreiket szerető hívők közössége. Szent Pál szerint ez Krisztus Teste. Az Egyház – látható és misztikus valóságával –nem azonos Isten országával; annak csak csírája. Gratia est semen gloriae, a kegyelmi élet a dicsőség magva, ismételtették az egyházatyák.

Istenre hagyatkozunk, de nem hagyjuk fatálisan a világot saját folyására. Ha már mindent megtettünk a betegség kiküszöbölésére, az igazságtalanság megszüntetésére, akkor – erőfeszítésünk maximumán – Istenre „hagyatkozunk: Nélküle semmit sem tehetünk; Ő adja a növekedést, Ő „konszekrálja”, változtatja át, az általunk előkészített „ostyát”, a humanizált világot.

(Magyar Kurír)

Ennél szebbet nem kívánhatok magamnak

A ferences kegyhelyek mindegyike tartalmaz valami megfjethetetlen, mégis tapasztalható titkot. Most, hogy nem először voltam Csíksomlyón, arra gondoltam magamban, hogy esetleg összehasonlítási lehetőségem is lesz a tapasztalatok különbözőségét illetve megegyezését illetően. Azt is reméltem talán, hogy közelebb kerülök a titokhoz is.

De bizony ez a zarándoklat olyan élményt adott, amit azóta sem tudok semmihez sem hasonlítani. Igaz ugyan, hogy a titokhoz közelebb kerültem, de a titok teljességgel titok maradt. Ferencesként és egyben egy gyermekekből álló csoport egyik vezetőjeként, akiknek történetesen katekétájuknak rendelt a Gondviselő, érkeztem a kegytemplomhoz. A szentmise végén értünk és a rövid szentségimádás idejét az előtérben vártuk meg.

Bemenvén a templomba különös megilletődöttség dobogott szívünkben. Ismerős köszöntött, és máris a kegyszobor előtt mondtuk rövid fohászainkat. Minden biztonnal énekeltünk volna, hiszen a kísért gyermekek egyben egy kamara kórus tagjai is, akik sokak öröme és a Mennyei Atya nagy tetszésére gyönyörű énekekkel imádkoznak kétszeresen. De most ez mégis elmaradt.

A padban egy néni (70 év körüli) szép csendesen meghalt. Az ilyenkor szokásos feloldozásra megjelent a miséző pap. Még egy-két fohászt elmondott mindenki magában, és lassan kimentünk a templomból. Gyermekeink csendes, visszafogott, de kíváncsiságtól terhes kérdései az élet megfjethetetlen, nagy titkait feszegették különböző formákban. És ekkor elhangzott a gyermeki őszinteséget és kíváncsiságot elegyítő isteni üzenetként érkező nagy kérdés, először a katekéták közül is az „anyához” - ti. Mária is velünk volt.

„Mond Mária néni, te is így szeretnél meghalni?” Rövid tartalmas csend. És a kegytemplom átímádkozott csendjében az Isten katekétájának szájába adja az eddigi szavainak is hitelét megerősítő mondatot: „Ennél szebbet nem kívánhatok magamnak”. A gyermeki szív – persze a felnőtt is ha átérzi – végtelen örömmel nyugtázza a legyőzött halál feletti nyugalmat. S ilyenkor éli át az ember, hogy a pontosan és szeretetből fakadt kérdés milyen végtelen nyugalmat teremt az őszinte és Krisztus igazságából táplálkozó válasz nyomán.

Sok minden történt ezután. A gyermekekben ott élt az a nagy béke, ami már a halált is meghaladó adomány, és minden további elfoglaltságunkban vittük magunkkal Csíksomlyó létünkbe épült üzenetét. Ez pedig a nyugodt béke. Talán az Isten országának szívünkbe épült üzenete.

Ilyenkor nem tudom gondolataimból kihagyni Assisi Szent Ferencet, aki a halált testvérként köszönti. Most, hogy Csíksomlyón megadatott nekünk ez a semmihez sem hasonlítható élmény, hálatelt lélekkel köszönöm a Mennyei Atyának, hogy részesülhettem benne.
Bár gyarló módon, de szeretettel osztom meg mindannyiotokkal

Komáromi János
(Bp. 2004. május 19.)

IX. SZENT LAJOS KIRÁLY

**„Légy egyenes és határozott, hogy egyenlően és igazságosan
bánhass alattvalóiddal, ne fordulj se jobbra, se balra,
csak kövesd, ami helyes és ami a szegény javát szolgálja, míg
az igazságra fény nem derül”**

(Szent Lajos király intelme örököséhez III. Fülöphöz)

(El Greco képe)

Szent Lajos testesítette meg a keresztény lovagkirály eszményét: két kereszties hadjáraton is részt vett, és heroikus erőfeszítésének és állhatatosságának köszönhetően hamarosan szentté avatták. Uralkodása alatt Franciaország Európa vezető nagyhatalma volt, mind katonai, mind gazdasági, mind kulturális szempontból: példának okáért a király gyóntatója Robert de Sorbon ekkor alapította meg a Sorbonne-t, az egyetemet. Ekkor épült fel a Sainte-Chapelle (méltó helye a Szentföldről hozott ereklyéknek), és a király udvarában gyakran megfordult Aquinói Szent Tamás is. Lajost már sokak életében szentként tisztelték, és a többi uralkodó is elismerte kivételes helyzetét, amikor vitás ügyeik rendezésére őt kérték fel, felhasználva békés természetét és igazságosságát, amellyel az ellentétek felszámolására törekedett. Több koronás fő és tartományúr is békebírónak kérte fel viszályaik rendezéséhez.

Születésekor (Possy, 1214 vagy 1215. április 24) nem sok esély volt, hogy valaha is az ő fejére kerül majd Franciaország koronája, hiszen ekkor még nagyapja, II. Fülöp Ágost ült a trónon, ráadásul édesapja, a későbbi VIII. (Oroszlán) Lajos mellett bátyja, Fülöp is megelőzte őt az öröklési rendben. Azonban a sors úgy hozta, hogy fivére már 1218-ban meghalt, apja 1223-ban mindössze háromévnnyi uralkodás után (vérhasban) befejezte életét. A hatalom a 12 esztendő Lajosra szállt. A gyermek helyett – régensként – édesanyja, Kasztíliai Blanka vette kézbe az ország ügyeinek irányítását, aki kiváló politikai képességekkel rendelkezett, amiért is Lajos önálló uralkodásának első szakaszában folytatja édesanyjának központosító politikáját.

Édesanyja gondos nevelésben részesítette, mélyen beleültette lelkébe a keresztény kötelességtudatot és a büntől való irtózást. Édesanyja feleségül adta hozzá, az akkor 13 éves Provence-i Margitot, ám az esküvő után még hat évig távol tartotta egymástól a fiatalokat.

Első kereszties hadjáratának célja a mohamedánok ellen - Egyiptom partjainál – az volt, hogy ezzel a háborúval tehermentesítse a szentföldi államokat. Egy nagy földközi-tengeri támaszpont megépítését tervezte. Első győzelme után azonban a skorbut és a vérhas kezdte tizedelni a sereget, majd valaki elhíresztelte, hogy a király megadta magát, mire a sereg nagy része kapitulált, és megsemmisítő vereséget szenvedett, maga is az arabok fogságába esett. Csak nagyon magas váltságdíjjal (400.000 ezer dinár) nyerte vissza szabadságát 1250-ben katonáival együtt. Kudarcai ellenére tovább folytatta hadjáratát, és megerősítette a keresztények kezében lévő birtokokat és erődöket, csak édesanyja halála után tért haza.

Ettől fogva kézbe vette az ország irányítását és minden erejét arra fordította, hogy megjavítsa az erkölcsöket, illetőleg reformokat hirdetett meg az igazságszolgáltatás és a gazdaságpolitika terén.

Meg volt győződve arról, hogy szentföldi kudarcát népe vétkei okozták, ezért drákói szigorral lépett fel az istenkáromlás, a prostitúció és a szerencsejátékok ellen. A bíraskodás résztvevőinek megtiltotta, hogy nagyobb ajándékot, vagy kölcsönt fogadjanak el a per érintettjeitől. A megkövetelt erkölcsösség terén maga járt elől jó példával, buzgó hite azonban mégsem homályosította el gondolkodását annyira, hogy ne az igazságot és az alattvalói javát szolgálja.

Nagy rendelete „Grande ordonnance” véget vetett az istenítéletek elterjedt gyakorlatának is. Keresztény gondolkodása készítette arra, hogy javítson az ország életén. Épp ekkor felfedezett római törvénygyűjtemény – amely Justinianus Pandektái néven vált ismertté – lehetőséget adott számára, hogy jelentős újításokat vezessen be a törvényhozásban és korlátozza a vidéki urak hatalmát. Elvette tőlük az önkényes bíraskodás és ítélezés jogát. Betiltotta a párbajt, mint igazságszolgáltatási módot, és betiltotta a tartományurak magánháborúit, de ezeket sokszor kijátszották. Pénzreformot vezetett be pénzverési joggal, s a királyi területeken csak a korona pénzét lehetett használni. ő indított el az aranyverést.

Magánélete inkább szerzetesi, mint királyi volt: naponta részt vett legalább egy szentmisén és teljes egészében imádkozta a papi zsolozsmát. Korábban is nagyon egyszerűen élt, a Szentföldről való visszatérése óta azonban még szigorúbb volt önmagával szemben. Lemondott a vadászat gyönyörűségéről, amit nagyon kedvelt. Elutasított magától minden fényűzést az öltözködésben, és vezekelt: böjtölt, ostromozta magát, vezekelővet viselt.

Életrajzírói kiemelik türelmét, alázatosságát, amely a korának vad és kíméletlen szellemével szemben nagyon feltűnő volt. Erről gyóntatója Joinville atya is beszélt, hogy zokszó nélkül viselte szolgálai ügyetlenségét, vagy egy szegény asszony szidalmait. A peres felek szabadon felkereshették ügyeikben, tekintet nélkül rangjukra. Vincennes-ben pl. egy tölgyfa alatt üldögélve ítélezett.

Nagyon jó férj és családapa volt, Margit királynő tizenegy gyermekkel ajándékozta meg, akik közül kilencen nőnek fel. *Lajos gyengéden szerette feleségét és fáradhatatlan volt a szegények szolgálatában és szeretetében is. Saját kezével szolgált nekik, előfordult, hogy maga mosta meg a szegények és a betegek lábát, s még a leprásokat is gondozta. Látogatta az ispotályokat, 300 férőhelyes vakkórházat és más karitatív intézményt alapított.*

Művelt volt, józan uralkodó, támogatta a gótikus kultúra felvirágzását is. Országában béke és rend uralkodott. Szerény életmódjával, szigorú erkölcsével és bőkezűségével tiszteletet ébresztett alattvalóiban.

A közel-keleti fejlemények azonban továbbra is foglalkoztatták, s amikor jött a hír, hogy 1261-ben az egyiptomi szultán elfoglalta Palesztina nagy részét, ezért elhatározta, hogy ismét keresztes hadjáratot szervez. Terve Tunisz bevétele volt, azonban a forró éghajlat miatt a táborban kolera ütötte fel a fejét és meghalt a király fia, majd megbetegedett maga a király is. Halálát érezve másik fiát Fülöpöt hívatta, megáldotta és ellátta utolsó jó tanácsaival, majd kérte ápolóit, hogy fektessék hamuba. Ereklýei egy része Tunéziában van, ahol ma is látható Szent Lajos sírja, más részei a palermói bazilikában található. Többi ereklýei a 16. századi vallásháborúk során eltűntek.

Lajos király nem volt sem nagy hadvezér, sem nagy politikus, mert a keresztes háborúk során felhalmozott adósságok később súlyos terhet róttak a szent király utódaira, de rendkívüli emberi és keresztényi erényei eszményképpé avatták, ezért VIII. Bonifác pápa elhatározta, - látva az általánosan megnyilvánuló vallásos tiszteletet, hogy 1297. aug. 11-én szentté avatja. Ünnepe augusztus 25-re azonnal fel is vették a római naptárba.

Istenünk, ki Szent Lajos királyt a földi uralkodás gondjaiból a mennyek országának dicsőségébe emelled, kérünk, az ő közbenjárására engedd, hogy földi életünkben végzett szolgálatainkkal mi is örökkévaló országot keressük!

*A Ferences Világi Rend Képzési levele. Megjelenik kéthavonta.
„Ingyen kaptátok, ingyen adjátok.”
Kiadja a FVR Országos Tanácsa belső használatra.
1024 Budapest, Rómer Flóris u. 4.
Összeállította: Hammer Péterné Katalin FVR*